

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ที่จะวิเคราะห์รูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างกันของตลาดหลักทรัพย์แห่งชาติของประเทศในทวีปเอเชียหลังวิกฤตทางการเงินในภูมิภาคเอเชียและอธิบายกลไกการส่งผ่านการเปลี่ยนแปลงโดยฉับพลัน (Shock) ของประเทศหนึ่งไปยังอีกประเทศหนึ่งผ่านช่องทางด้านตลาดหลักทรัพย์ระหว่างประเทศหลังวิกฤตทางการเงินในภูมิภาคเอเชีย โดยใช้วิธีวิเคราะห์โคอินทิเกรชัน Granger's Causality และการจำแนกองค์ประกอบของความแปรปรวน ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาคือดัชนีหลักทรัพย์แห่งชาติของประเทศไทย จีน ฮองกง ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ ไต้หวัน อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และสิงคโปร์ เป็นข้อมูลรายสัปดาห์ ตั้งแต่สัปดาห์ที่ 1 เดือน มกราคม พ.ศ. 2541 ถึง สัปดาห์ที่ 4 เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2545 รวม 261 สัปดาห์

ก่อนการศึกษาโคอินทิเกรชันต้องทดสอบว่าดัชนีหลักทรัพย์แห่งชาติของทุกประเทศที่ทำการศึกษามีลักษณะเป็น Non-stationary หรือไม่ด้วยวิธี Augmented Dickey-Fuller Test ซึ่งปรากฏว่าดัชนีหลักทรัพย์แห่งชาติของทุกประเทศที่ทำการศึกษามีลักษณะเป็น Non-stationary จากนั้นจึงนำเทคนิคโคอินทิเกรชันและการปรับตัวในระยะสั้นเพื่อสร้างแบบจำลองความสัมพันธ์ระหว่างกันพบว่าหลังวิกฤตทางการเงินในภูมิภาคเอเชีย ดัชนีหลักทรัพย์แห่งชาติของทั้ง 10 ประเทศเกิดความสัมพันธ์เชิงคลายภาพในระยะยาว 6 รูปแบบ และสามารถสร้างแบบจำลองการปรับตัวในระยะสั้นได้

จากผลลัพธ์ที่ได้สามารถสนับสนุนแนวคิดการเชื่อมโยงกันระหว่างตลาดหลักทรัพย์และการรวมตัวเป็นกลุ่มของตลาดหลักทรัพย์แห่งชาติของประเทศในภูมิภาคเอเชียหลังจากเกิดวิกฤตทางการเงินในภูมิภาคเอเชีย

จากเทคนิควิเคราะห์การจำแนกองค์ประกอบของความแปรปรวน พบว่าเกิดการส่งผ่านการเปลี่ยนแปลงโดยฉับพลัน (Shock) ของดัชนีหลักทรัพย์แห่งชาติของประเทศหนึ่งไปยังตลาดหลักทรัพย์แห่งชาติของอีกประเทศหนึ่ง ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของดัชนีหลักทรัพย์แห่งชาติในสัดส่วนที่แตกต่างกันซึ่งเป็นการยืนยันแนวคิดการส่งผ่านการเปลี่ยนแปลงฉับพลันระหว่างกันและทำให้เกิดการเผชิญผลกระทบร่วมกัน (Contagion)

การทดสอบ Granger's Causality เป็นการทดสอบเพื่อระบุว่าตลาดหลักทรัพย์แห่งชาติของประเทศใดเป็นเหตุหรือเป็นผู้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงในดัชนีหลักทรัพย์แห่งชาติของประเทศอื่น ทั้งนี้โดยพิจารณาจากการจับคู่ตลาดหลักทรัพย์แห่งชาติของประเทศที่ทำการศึกษารอบ ผลการศึกษาพบว่าดัชนีหลักทรัพย์แห่งชาติของกลุ่มประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ได้แก่ประเทศอินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ และไทย มีอิทธิพลระหว่างกันมากกว่าดัชนีหลักทรัพย์แห่งชาติของกลุ่มประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ประเทศจีน ฮองกง ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ และไต้หวัน ผลการวิเคราะห์นี้ชี้ให้เห็นว่ากลุ่มประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้(ซึ่งเป็นกลุ่มอาเซียน)มีความสัมพันธ์ระหว่างกันทางดัชนีเศรษฐกิจมากกว่ากลุ่มประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงเหนือ ทั้งนี้อาจเป็นผลจากการเป็นกลุ่มเศรษฐกิจของอาเซียน ดังนั้นนักลงทุนและผู้วางนโยบายควรให้ความระมัดระวังต่อการเปลี่ยนแปลงฉับพลันที่เกิดขึ้นในประเทศสมาชิกมากเป็นพิเศษ